

“मीठे बच्चे- सच्चा बाबा सँग सच्चा बन, सच्चाइको चार्ट राख, ज्ञानको अहंकार छोडेर यादमा रहने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर।”

प्रश्न:- महावीर बच्चाहरूको मुख्य लक्षण कस्तो हुन्छ?

उत्तर:- महावीर बच्चाको बुद्धिमा निरन्तर बाबाको याद हुन्छ। महावीर अर्थात् शक्तिमान। महावीर त्यो हो जसलाई निरन्तर खुशी हुन्छ। जो आत्म-अभिमानि हुन्छ, अलिकति पनि देहको अहंकार हुँदैन। यस्ता महावीर बच्चाहरूको बुद्धिमा रहन्छ- म आत्मा हूँ, बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले रुहानी बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- आफूलाई रुह वा आत्मा सम्झेर बसेका छौ? किनकि बाबाले जान्नुहुन्छ- यो केही कठिन छ, यसमा नै मेहनत छ। जो आत्म-अभिमानि भएर बसेका छन् उनीहरूलाई नै महावीर भनिन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नेहरूलाई नै महावीर भनिन्छ। सदैव स्वयंसँग सोध्ने गर- म आत्म-अभिमानि छु? यादबाटै महावीर बनिन्छ, अर्थात् परम अर्थात् सुप्रीम बनिन्छ। जति पनि अरू धर्मका आउँछन् उनीहरू यति परम अर्थात् सर्वश्रेष्ठ बन्दैनन्। उनीहरू त आउँछन् पनि दिलो गरी। तिमी नम्बरवार श्रेष्ठ बन्छौ। सुप्रीम अर्थात् सर्वशक्तिमान् वा महावीर। त्यसैले भित्र यो खुशी हुनुपर्छ- म आत्मा हूँ। हामी सबै आत्माहरूका पिताले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। यो पनि बाबाले जान्नुहुन्छ- कसैले आफ्नो चार्ट २५ प्रतिशत देखाउँछन्, कसैले १०० प्रतिशत देखाउँछन्। कसैले भन्छन् २४ घण्टामा आधा घण्टा याद रहन्छ, त्यसो भए कति प्रतिशत भयो त? आफ्नो धेरै सम्हाल वा ख्याल गर्नु छ। बिस्तारै-बिस्तारै महावीर बन्नु छ। एक्कासी बन्न सकिँदैन, मेहनत छ। ती जो ब्रह्मज्ञानी छन्, तत्त्वज्ञानी छन्, यस्तो नसम्झ्नु उनीहरू कसैले आफूलाई आत्मा सम्झन्छन्। उनीहरूले त ब्रह्म घरलाई परमात्मा सम्झन्छन् र स्वयंलाई भन्छन् अहम् ब्रह्मास्मि। घरसँग कहाँ योग लगाइन्छ! अहिले तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ। यो आफ्नो चार्ट हेर्नु छ- २४ घण्टामा हामीले कति समय आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी ईश्वरीय सेवामा छौं, अन गड्डी सर्भिस। यही सबैलाई बताउनु छ- बाबा केवल भन्नुहुन्छ मनमनाभव अर्थात् आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। यो हो तिमी सेवा। जति तिमीले सेवा गर्छौ त्यति फल पनि मिल्छ। यो कुरा राम्ररी बुझ्नुपर्छ। राम्रा-राम्रा महारथी बच्चाहरूले पनि यी कुरालाई राम्ररी बुझ्दैनन्। यसैमा धेरै मेहनत छ। मेहनत बिना फल कहाँ मिल्न सक्छ!

बाबाले देख्नुहुन्छ- कतिले चार्ट बनाएर पठाउँछन्, कतिले त चार्ट लेख्न पनि भ्याउँदैनन्। ज्ञानको अहंकार हुन्छ। यादमा बस्नै मेहनत गर्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- मूल कुरा हो नै यादको। आफ्नै माथि नजर राख्नुपर्छ- मेरो चार्ट कस्तो छ? त्यो टिपोट गर्नु छ। कतिले भन्छन् चार्ट लेख्ने फुर्सदै हुँदैन। मूल कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यहाँ जति समय बस्छौ, बीच-बीचमा आफ्नो दिलसँग सोध- म कति समय यादमा बसें? यहाँ जब बस्छौ तब तिमी यादमा नै रहनु पर्छ र चक्र घुमाए पनि फरक पर्दैन। मलाई बाबाको पासमा अवश्य जानु छ। पवित्र सतोप्रधान बनेर जानु छ। यो कुरालाई राम्रोसँग बुझ्नु छ। कतिले त तुरुन्तै बिसिन्छन्। आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट बताउँदैनन्। यस्ता धेरै महारथी छन्। सत्य त कहिल्यै बताउँदैनन्। आधाकल्प झुटो दुनियाँ चलेको हुनाले भित्र झुटो नै जमेको छ। त्यसमा पनि जो साधारण छन् उनीहरूले तुरुन्तै चार्ट लेख्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले पापलाई भस्म गरेर पावन बन्छौ, यादको यात्राबाट। केवल ज्ञानबाट त पावन बनिँदैन। बाँकी फाइदा के? पुकार्छौ पनि पावन बन्नको लागि। त्यसको लागि याद चाहिन्छ। हरेकले सच्चाइसँग आफ्नो चार्ट बताउनु पर्छ। यहाँ तिमी पौने घण्टा बस्छौ भने देख्नुपर्छ- पौने घण्टामा म कति समय आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबाको यादमा थिएँ? कतिलाई त सत्य बताउन लाज आउँछ। बाबालाई सत्य बताउँदैनन्। उनीहरूले समाचार दिन्छन् यो सेवा गरें, यतिलाई सम्झाएँ, यसो गरें। तर यादको यात्राको चार्ट लेख्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यादको यात्रामा नरहने हुनाले नै तिमी कुनै तीर लाग्दैन। ज्ञान तरबारमा धार लाग्दैन। ज्ञान त सुनाउँछन्, तर योगको तीर लागोस्- यो धेरै मुश्किल छ। बाबाले त भन्नुहुन्छ- पौने घण्टामा ५ मिनेट पनि यादको यात्रामा बस्दैनन्। कसरी आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्ने भन्ने जान्दैन जानेका छैनन्। कतिले त भन्छन् म निरन्तर यादमा रहन्छु। बाबा भन्नुहुन्छ- यो अवस्था अहिल्यै हुन सक्दैन। यदि निरन्तर याद गर्ने हो भने त

कर्मातीत अवस्था आउने छ, ज्ञानको पराकाष्ठा हुन्छ। कसैलाई अलिकति मात्रै सम्झाए पनि धेरै तीर लाग्छ। मेहनत छ नि। विश्वको मालिक कोही यतिकै कहाँ बन्छन् र। मायाले तिम्रो बुद्धिको योग कहाँबाट कहाँ लैजान्छ। मित्र-सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन्। कसैलाई बेलायत जानु छ भने सबै मित्र-सम्बन्धी, स्टीमर, हवाईजहाज आदि मात्रै याद आइरहन्छ। बेलायत जाने जुन यथार्थ इच्छा छ त्यसैले आकर्षित गर्छ। बुद्धिको योग बिल्कुलै टुट्छ। अरु कतैतिर बुद्धि नजाओस्, यो धेरै मेहनतको कुरा हो। केवल एक बाबाको मात्र याद रहोस्। यो देह पनि याद नआओस्। अन्त्यमा तिम्रो यो अवस्था हुन्छ।

दिन-प्रतिदिन जति यादको यात्रालाई बढाउँदै जान्छौ, यसमा तिम्रै कल्याण छ। जति यादमा रहन्छौ त्यति तिम्रो कमाइ हुन्छ। यदि शरीर छुट्यो भने फेरि यो कमाइ त गर्न सक्दैनौ। गएर सानो बच्चा बन्छौ। अनि के कमाइ गर्न सक्छौ? ज्ञान त आत्माले यो संस्कार लिएर जान्छ तर टिचर त चाहियो नि जसले फेरि स्मृति दिलाओस्। बाबाले पनि स्मृति दिलाउनु हुन्छ नि। बाबालाई याद गर– बाबाको यादबाटै पावन बन्छौ, यो तिम्रो सिवाय अरु कसैलाई पनि थाहा छैन। उनीहरूले त गंगा स्नानलाई नै श्रेष्ठ मान्छन् त्यसैले गंगा स्नान नै गरिरहन्छन्। बाबा त यी सबै कुरामा अनुभवी छन् नि। यिनले त धेरै गुरु बनाएका छन्। उनीहरू पानीले स्नान गर्न जान्छन्। यहाँ तिम्रो स्नान हुन्छ यादको यात्राबाट। बाबाको यादको यात्रा सिवाय तिम्रो आत्मा पावन बन्नै सक्दैन। यसको नाम नै हो योग अर्थात् यादको यात्रा। ज्ञानलाई स्नान नसम्झनु। योगको स्नान हो। ज्ञान त पढाइ हो। योगको स्नान हो, जसबाट पाप काटिन्छ। ज्ञान र योग दुई चीज हुन्। यादबाटै जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– यो यादको यात्राबाटै तिम्रो पावन बनेर सत्ताप्रधान बन्छौ। बाबाले त धेरै राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ। यो नबिर्स। यादको यात्राबाटै जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ, बाँकी ज्ञान त हो कमाइ। याद र पढाइ दुई अलग कुरा हुन्। ज्ञान र विज्ञान– ज्ञान अर्थात् पढाइ, विज्ञान अर्थात् योग अथवा याद। कुनलाई उच्च मान्छौ– ज्ञान वा योग? यादको यात्रा धेरै महान् छ। यसैमा मेहनत छ। स्वर्गमा त सबै जान्छन्। सत्ययुग हो स्वर्ग, त्रेता हो सेमी स्वर्ग। त्यहाँ त यो पढाइ अनुसार विराजमान हुन्छन्। तर मुख्य हो योगको कुरा। प्रदर्शनी वा संग्रहालय आदिमा पनि तिम्रीले ज्ञान सम्झाउँछौ। योग कहाँ सम्झाउन सक्छौ? केवल यति भन्छौ– आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नुहोस्। तर ज्ञान त धेरै दिन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ– सबै भन्दा पहिला यो कुरा बताउः आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नुहोस्। यो ज्ञान दिनको लागि नै तिम्रीले यति धेरै चित्र आदि बनाउँछौ। योगको लागि कुनै चित्र आदिको आवश्यकता पर्दैन। चित्र सबै ज्ञान सम्झाउनको लागि बनाइन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झनाले देहको अहंकार बिल्कुलै टुट्छ। ज्ञानको वर्णन गर्नको लागि त अवश्य पनि मुख चाहिन्छ। योगको त एउटै कुरा छ– आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ। पढाइमा त देहको आवश्यकता हुन्छ। शरीर बिना कसरी पढ्ने वा पढाउने?

बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ भने उहाँका साथ त योग लगाउनु पर्छ नि। तर कसैले जानेका छैनन्। बाबा स्वयं आएर सिकाउनु हुन्छ, मनुष्यले मनुष्यलाई कहिल्यै सिकाउन सक्दैन। बाबाले मात्रै भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर, यसलाई भनिन्छ परमात्माको ज्ञान। परमात्मा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। यो पनि धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हो। सबैलाई यही भन– बेहदका बाबालाई याद गरौं। उहाँ बाबाले नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। उनीहरूले बुझ्दै बुझ्दैनन्– नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ, त्यसैले भगवानलाई याद गर्नुपर्छ। ध्यानमा नै छैन भने ख्याल गर्ने नै किन? यो पनि तिम्रीले जानेका छौ। परमपिता परमात्मा शिव भगवान एउटै हुनुहुन्छ। भन्छन् पनि– ब्रह्मा देवताए नमः अनि त्यसपछि भन्छन् शिव परमात्माए नमः। उहाँ बाबा हुनुहुन्छ नै सर्वोच्च। तर उहाँले के भन्नुहुन्छ, त्यो पनि बुझ्दैनन्। यदि पत्थरमा हुने भए फेरि नमः कसलाई? अर्थ रहित बोलिरहन्छन्। यहाँ त तिम्रो आवाज भन्दा पर जानु छ अर्थात् निर्वाणधाम, शान्तिधाममा जानु छ। शान्तिधाम, सुखधाम भनिन्छ। त्यो हो स्वर्गधाम। नर्कलाई धाम भनिँदैन। शब्द धेरै सहज छ। क्राइस्टको धर्म कहिलेसम्म चल्छ? यो पनि उनीहरूलाई केही थाहा छैन। भन्छन् पनि, क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग थियो अर्थात् देवी-देवताहरूको राज्य थियो, त्यसैले २ हजार वर्ष क्रिश्चियनको भयो, अनि फेरि देवता धर्म चाहियो नि। मनुष्यको बुद्धिले केही पनि काम गर्दैन। ड्रामाको रहस्य नजानेका हुनाले कति योजना बनाइरहन्छन्। यी कुरा धेरै उमेर भएका वृद्ध माताहरूले बुझ्न सक्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ– अहिले तिम्रीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो। वाणी भन्दा पर जानु छ। भन्न त भन्छन् निर्वाणधाम जानु भयो, तर कोही पनि जाँदैनन्। पुनर्जन्म फेरि पनि अवश्य लिन्छन्। फर्केर कोही पनि जाँदैन। वानप्रस्थमा जानका लागि गुरुको संगत गर्छन्। धेरै वानप्रस्थ आश्रम छन्। माताहरू पनि धेरै छन्।

त्यहाँ पनि तिमीले सेवा गर्न सक्छौ। वानप्रस्थको अर्थ के हो, तिमीलाई बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिमीहरू सबै वानप्रस्थी हो। सारा दुनियाँ वानप्रस्थी हो। जति पनि मनुष्य मात्र देख्छौ सबै वानप्रस्थी हुन्। सबैका सदगति दाता एउटै सदगुरु हुनुहुन्छ। सबैलाई जानु नै छ। जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् उनीहरूले उच्च पद पाउँछन्। यसलाई भनिन्छ नै- विनाशको समय। कयामतको समयको अर्थ पनि उनीहरूले बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार बुझ्छौ। धेरै उच्च लक्ष्य छ। सबैले बुझ्नु छ- अब हामी अवश्य घर जानु छ। आत्माहरू वाणी भन्दा पर जानु छ फेरि पार्ट दोहोर्याउने छौं। तर बाबालाई याद गर्दै-गर्दै गयो भने उच्च पद पाउने पाउँछौं। दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। कुनै चोरी आदि फोहोरी काम गर्नु हुँदैन। तिमी पुण्य आत्मा बन्छौ नै योगबाट, जानबाट होइन। आत्मा पवित्र हुनुपर्छ। शान्तिधाममा पवित्र आत्मा नै जान सक्छ। सबै आत्माहरू त्यहाँ रहन्छन्। अहिले आइरहेका छन्। अब जति पनि बाँकी होलान् ती पनि आइरहन्छन्।

तिमी बच्चाहरू यादको यात्रामा धेरै रहनु छ। यहाँ तिमीलाई राम्रो मदत मिल्छ। एक अर्काको शक्ति मिल्छ नि। तिमी थोरै बच्चाहरूको तागतले नै काम गर्छ। गोवर्धन पर्वत देखाउँछन् नि, औंलाले उठाए। तिमी गोप-गोपी हो नि। सत्ययुगी देवी-देवताहरूलाई गोप-गोपी भनिँदैन। औंला तिमीले दिन्छौ। कलियुगलाई सत्ययुग वा नर्कलाई स्वर्ग बनाउनेको लागि तिमीले एक बाबासँग बुद्धिको योग लगाउँछौ। योगबाटै पवित्र हुनु छ। यी कुरालाई बिर्सिनु हुँदैन। यो तागत तिमीलाई यहाँ मिल्छ। बाहिर त आसुरी मनुष्यहरूको संगत हुन्छ। त्यहाँ यादमा रहन धेरै मुश्किल हुन्छ। त्यहाँ तिमी यति स्थिर रहन सक्दैनौ। संगठन चाहिन्छ नि। यहाँ सबै एकरस भएर एकै ठाउँमा बस्यौ भने मदत मिल्छ। यहाँ कामधन्दा आदि केही पनि छैन। बुद्धि कहाँ जान्छ! बाहिर रहँदा धन्दा, घर आदिले आकर्षण गरिरहन्छ। यहाँ त केही पनि छँदै छैन। यहाँको वायुमण्डल राम्रो, शुद्ध हुन्छ। ड्रामा अनुसार कति टाढाको पर्वतमा आएर तिमी बसेका छौ। यादगार पनि सामुन्ने यथार्थ रूपमा खडा छ। माथि स्वर्ग देखाइएको छ। नत्र कहाँ बनाउने? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ आएर बस्दा आफ्नो जाँच गर- म बाबाको यादमा बस्छु? स्वदर्शन चक्र घुमाइराख। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो यादको चार्टमा पूरा नजर राख्नु छ, देख्नु छ- मैले कति समय बाबाको याद गर्छु? यादको समय बुद्धि कहाँ-कहाँ भइकिन्छ?

२) यो विनाशको समयमा वाणी भन्दा पर जाने पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबाको यादको साथै दैवी गुण पनि अवश्य धारण गर्नु छ। कुनै गन्दा काम, चोरी आदि गर्नु छैन।

वरदान:- सदा सर्व प्राप्तिहरूले भरपुर रहने हर्षितमुख, हर्षितचित्त भव
जब कुनै देवी वा देवताको मूर्ति बनाउँछन्, उनमा अनुहार सदा हर्षित देखाउँछन्। त्यसैले तिम्रो यस समयको हर्षितमुख रहेको यादगार चित्रहरूमा पनि देखाउँछन्। हर्षितमुख अर्थात् सदा सर्व प्राप्तिहरूले भरपुर। जो भरपुर हुन्छ ऊ नै हर्षित रहन सक्छ। यदि कुनै पनि अप्राप्ति छ भने हर्षित रहन सकिदैन। केसैले जतिसुकै हर्षित रहने कोसिस गरे तापनि बाहिरबाट हाँस्छ, दिलबाट होइन। तिमी त दिलबाट मुस्कुराउँछौ किनकि सर्व प्राप्तिहरूले भरपुर हर्षितचित्त छौ।

स्लोगन:- सम्मान सहित पास हुनु छ भने हर खजानाको जम्माको खाता भरपुर हुनुपर्छ।